

Великденски заговѣлки

Не мога да си спомня по каква работа попаднахъ на връхъ великденски заговѣлки въ Узунъ-Габерово, но за това пъкъ, ясно си спомнямъ онова, което видѣхъ въ дома на моя старъ познатъ дѣдо Кждрю. Въ селото пристигнахъ въ недѣля сутринъта, преди да бѣше викалъ говедарьтъ. Не искахъ да заваря моитѣ стари познати въ залисия, та свърнахъ въ кръчмата на Диньо да пия единъ чай и да почакамъ, докато започнатъ да напжждатъ говедата. Но още не бѣхъ прекрачилъ прага на кръчмата и предъ мене, вмѣсто кръчмаря се изстѣпи дѣдо Кждрю, когото баба Кждрювица била проводила за вошѣници. Стреснатъ отъ моето появяване, дѣдо Кждрю отстѣпи крачка назадъ, посклѣпа за да се увѣри, че очитѣ му го не лжжатъ и сграбчи дѣсницата ми. Смутенъ отъ неочакваната среща и рѣдката сърдечностъ, азъ едва смогнахъ да отвърна на поздрава му.

Диньо кръчмарьтъ, който презъ това време тропаше изъ бакалското отдѣление, подаде глава и като ме видѣ, отри рѣще въ престилката си и ми подаде рѣжа. Следъ това започна да ме разпитва какъ съмъ, що съмъ, но дѣдо Кждрю ме прехвана презъ плещитѣ и ме поведе.

* * *

Баба Вела ме посрещна съ измърсени рѣще, извинявайки се, че не може да се рѣжува.

— Заговѣзни е, синко, та... хж, записахъ се, че забравихъ да те попитамъ какъ си... Здравъ ли си?

Въ това време вратата се отвори и влѣзе синъ ѝ Митьо. Той се спрѣ до вратата, помисли малко и дойде да се рѣжува. Следъ него, притискайки се едно ѝ друго, нахълтаха въ стаята децата. Подканени отъ баба Вела, тѣ избърсаха влажнитѣ си и хладни нослета по рѣжката ми,